

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a 17-a după Rusalii

Evangelhia Duminicii Cananeencei

Ev. Matei 15, 21-28

În vremea aceea a venit Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și, iată, o femeie canaaneancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de diavol. Iisus însă nu i-a răspuns niciun cuvânt; și, apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Dă-i drumul, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă! El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești! Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela.

Credința cu chip de femeie...

Pericopa evanghelică rostită astăzi, în cea de-a XVII-a Duminică după Rusalii, relatează despre o minune pe care Mântuitorul Iisus Hristos o săvârșește într-un context special, în afara prevederilor Legii Vechi, întrucât se afla în părțile Tirului și ale Sidonului, adică în afara granițelor poporului ales față de care și-a asumat răspunderea de a le fi Păstor. Astfel, se afla între păgâni, iar femeia care beneficiază de lucrarea lui Dumnezeu era tot o păgână - canaaneancă. Așadar, minunea s-a petrecut în condițiile în care Mântuitorul Iisus Hristos ieșise din hotarele poporului ales, iar femeia, ieșise din hotarele credinței ei păgâne. E un paradox, căci deși populația israelită locuia între păgâni, fiecare își ținea cu maximă strictețe cele ale credinței sale, ca elemente identitare. Întâlnirea Mântuitorului Iisus Hristos cu această femeie, se deosebește față de întâlnirea cu femeia samarineancă, întrucât, de această dată, fiind vorba de o dramă umană, nu se mai pune problema de angajare personală întru cele ale credinței. "Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon." (Matei 15, 22) - striga femeia, lăsând să se înțeleagă faptul că suferința ei de mamă era cu mult mai mare decât a fiicei sale chinuite de diavol!

(continuare în pagina a doua)

"Părinții mei, care proveneau fiecare din familie de preoți ortodocși, se rugau cu ardoare și plecau deseori la mănăstiri pentru a-l cere Domnului să le trimită copilul mult dorit. Ruga lor s-a împlinit în anul 1881... Iată-mă de două ori pecetluit, ca om al gleei și ca mistic. Pământul și religia au fost cele două divinități ale copilăriei mele. Le-am rămas credincios tot restul vieții."

(George Enescu, 1881 - 1955)

Credința cu chip de femeie...

Dar în ce constă această chinuire din partea diavolului? Cum poate diavolul să chinuie un om fără ca acesta să poată reacționa, știind că diavolul trebuie să respecte, la rândul lui, libertatea omului? El nu ne poate asupri, decât numai cu consimțământul nostru, de aceea utilizează înșelăciunea, pentru a ne „fura” consimțământul.

În ce consta oare boala acelei tinere posedate de cel rău? De obicei, omul cu greu își dă seama că este stăpânit de diavol, pentru el totul pare firesc. Faptul că e posedat de diavol văd cei din jur, mai puțin el. Este foarte probabil ca fata cananencii să fi avut un comportament care a înspăimântat-o pe mama ei, fără ca tânăra copilă să-și fi dat seama cât este de bolnavă, chinuită de diavol.

Sunt multe tertipuri pe care le folosește diavolul pentru a ne aduce în starea de robie față de el. Neascultarea față de părinți este primul semn al posesiei de către diavol și este considerat un act de nedreptate față de Dumnezeu. Ascultarea față de părinți este un act de responsabilitate față de tine însuși, întrucât sunt singurii oameni din lumea aceasta care niciodată nu pot să-ți dorească răul. Dimpotrivă, îți oferă din tot ce au mai bun. Trebuie doar să te supui lor, să le arăți ascultare.

Între cele 3 jurăminte pe care le depune cel care dorește să devină călugăr, primul și cel mai important este ascultarea. Marele părinte duhovnic Vichentie Mălău, de la Mănăstirea Secu, odinioară spunea: “Cel ce face ascultare, Liturghie săvârșește.” Ascultarea poate părea anacronică și nepotrivită, în condițiile în care fiecare dintre noi încercăm să ne revendicăm și ne apărăm propria libertate, dar este foarte importantă pentru consolidarea noastră sufletească.

„Supuneți-vă unul altuia în frica lui Hristos” (Sf. Ap. Pavel, Efeseni 5, 21) Ascultarea în sine este o mare virtute, care te apară de înșelăciunile celui rău. Dar cum să practici această virtute? - Ca să nu rămâi blocat în propriile opinii, caută un bun sfătuitor, să asculți de el... Foarte probabil, femeia a simțit că fiica ei e posedată de diavol, tocmai pentru neascultare. Atunci când nu se face ascultare, prima treaptă care te coboară în jos este răzvrătirea și tendința de a căuta mereu un vinovat pentru problemele pe care le întâmpini. Ori, cel care ascultă de alții, nu mai caută vinovați, deși uneori poate nu-i sfătuit cum trebuie, sau la înălțimea așteptărilor sale. Pe când cel care nu ascultă pe semenii, caută și găsește mereu și mereu vinovați... Nu cumva avem și noi această tendință?

Un alt mijloc pe care-l utilizează diavolul pentru a ne înrobi, și de care trebuie să fim conștienți, este bravada - curajul care are în spate slava deșartă... De obicei, atunci când te întâlnești cu cineva discuția decurge fie către o jelanie continuă, fie către o lăudăroșenie exagerată, iar aceasta este un semn că diavolul te posedă. Împotriva diavolului te poți apăra cultivând ascultarea, autocontrolul, oprind radical răzvrătirea și privind cu luare aminte spre comportamentul personal.

Evangelhia de astăzi surprinde o atitudine neașteptată a Mântuitorului Iisus Hristos față de o femeie, care mai era și păgână. O apreciază, o admiră, căci îi spune acesteia: “O, femeie, mare este credința ta” (Matei 15, 28). Pentru multe lucruri poate fi admirată o femeie; ține de firescul lucrurilor, de instinctul nostru de a căuta pe cineva față de care să ne arătăm admirația. Aceasta însă, se estompează în timp, deoarece experiența conviețuirii, sau a colaborării, ne dă posibilitatea să alegem să descoperim defectele și să le evidențiem. “De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?”, întreba Mântuitorul (Matei 7, 3). De fapt, ce cauți tu în aproapele tău? Defecte? Vei găsi cu miile, dar nu-ți va folosi la nimic. Caută calitățile, deși poate crezi că sunt mai puține, dar așa te poți zidi sufletește!

Iată că Mântuitorul Iisus Hristos exprimă admirație față de femeia cananeancă, dar nu-i admira nici ținuta, nici calitățile fizice sau morale, ci remarcă la ea credința pe care aceasta o arăta: “O, femeie, mare este credința ta” (Matei 15, 28). Ori, mijloacele de exprimare a credinței sunt foarte puține și subtile. Oare cum a reușit să perceapă credința acestei femei, care, pe deasupra, mai era și păgână? ...Și să mai și mărturisească aceasta, de față cu poporul ales care era în jurul Său. Cu siguranță că a stârnit nu numai nedumerire, ci și revoltă; cum să-i spui unei păgâne: “mare este credința ta”?! Dar credința nu trebuie să se manifeste doar în planul teoretic și se vedește la vreme de încercare.

Femeia trecea printr-o mare încercare, dar trei virtuți îi evidențiază credința: mai întâi *perseverența*. Ea a insistat, deși inițial Iisus Hristos nu i-a răspuns. În mod normal, ar fi renunțat din prima, mai ales știind că Învățătorul este de alt neam, dar a continuat să strige, până când, ucenicii, exasperați, îi cer Mântuitorului: “Slobozește-o, că strigă în urma noastră.” (Matei 15, 23) Femeia nu a renunțat nicio clipă la rugăciune, ci a păstrat expresia convingerii sale sub forma cererii și astfel a ajuns să vorbească cu Mântuitorul. Și cum Îi răspunde El? “Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.” (Matei 15, 26) Poți să jignești în multe feluri un om, dar când răspunzi așa la rugămintea unui om, este o ofensă foarte greu de depășit, care angrenează până și demnitatea și apartenența la neamul său. Pe aceasta nu o poți depăși decât cu multă *smerenie*, și aceasta este a doua virtute care vedește credința femeii, care nu numai că nu a răspuns la jignire cu jignire, ci s-a smerit pe sine, fără a răspunde la jignire: “Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor” (Matei 15, 27).

O astfel de replică vedește femeia de cea de-a treia virtute - *înțelepciunea*, care nu trebuie confundată cu inteligența, fiind expresia necazurilor înfruntate cu răbdare, fără a pierde credința. Înțelepciunea reprezintă o sumă a virtuților și calităților noastre puse în lucrare pentru binele celorlalți.

Pr. Mihai Mărgineanu

Astăzi, 18 februarie: Sfântul Ierarh Leon, Episcopul Romei

Pentru foarte mulți dintre noi, timpul petrecut în școală poate însemna un tezaur inestimabil: cursuri excepționale, profesori carismatici, întâmplări de neuitat, dar în primul rând cunoștințe dobândite, de care ne folosim mai târziu ori pe care nu putem să le uităm, căci au avut un impact cu totul special asupra noastră. Ca orice învățăcel, m-am bucurat, la rândul meu, de asemenea experiențe emoționante, de neuitat. Bunăoară, una se leagă de Sfântul Leon, Episcopul Romei, sfânt al Bisericii nedespărțite, cinstit în fiecare an pe 18 februarie.

Trăitor în veacul al IV-lea, zbuciumat de multe erezii, sciziuni, sinoade, dezbateri ori reconcilieri, sfântul ierarh rămâne până astăzi un model de statornică credință și sfântă mărturisire. Biserica străbătea vremuri tulburi, dezbinată de ereziiile lui Nestorie, Eutihie sau Dioscor: aceștia învățau că în Iisus Hristos nu există decât o singură fire, cea omenească fiind absorbită de cea dumnezeiască. Între vlădicii acelor timpuri, Leon s-a arătat unul din marii apărători ai drepte credințe, numărându-se printre susținătorii Sinodului IV Ecumenic de la Calcedon, care a readus pacea în Biserică. Legat de sfântul proslăvit astăzi, îmi răsună mereu în minte vorbele profesorului meu de dogmatică și pastorală de la Facultatea de Teologie „Dumitru Stăniloae” din Iași, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, pe atunci Întâistătătorul Mitropoliei Moldovei și Bucovinei. La un curs de pastorală, cu vocea-i inconfundabilă, gravă, ne-a vorbit nouă, studenților, despre importanța slujirii preoțești. La un moment dat, chiriarhul a stăruit asupra sublimității misiunii preoțești în această lume, zicându-ne că se cuvine ca sacerdoții să rămână cei mai apropiați slujitori ai Mântuitorului Hristos, cei mai fideli și nemincinoși martori ai tainei Crucii și Învierii Lui.

Mitropolitul, la curs, transformat într-un dascăl cu o carismă aparte, a continuat să ne îndemne să avem conștiința chemării sfinte, care trebuie să fie o legătură unică dintre Hristos și viața fiecărui preot în parte. Reamintindu-mi cuvintele sale, se trezește în mine același puternic sentiment de acum zece ani, când încercam să memorez rostirile pline de înțelepciune ale inegalabilului meu profesor. Ca să ne convingă cât de importantă și grea se dovedește slujirea preoțească, ne-a relatat un moment din viața Sfântului Leon, Episcopul Romei, care în

amurgul vieții s-a rugat stăruitor Domnului să-i ierte păcatele, luându-l mijlocitor pe Sfântul Petru. A petrecut 40 de zile lângă mormântul Apostolului, în rugăciune și post, rugându-l să intervină la Hristos pentru izbăvirea păcatelor sale. După sfârșitul perioadei de aspră penitență, i s-a arătat Sfântul Petru zicându-i: „M-am rugat pentru tine Domnului și ți-a iertat păcatele. Cât despre hirotonii și cele ale Preoției, nu m-a ascultat Preamilostivul. Despre acestea vei răspunde când vei trece din viața aceasta”.

În sală s-a făcut o liniște apăsătoare. Cineva a exclamat: „Înfricoșător!”. Profesorul nostru a continuat, lămurindu-ne răspunsul primit de Sfântul Leon, în sensul că nu se poate interpune nimeni între Hristos și preoți, slujitorii Lui, deoarece există o relație unică și directă de reprezentare a Domnului prin ei în lume. Din această pricină, cele ale preoției numai față în față cu Hristos, Marele Preot, se vor desluși și binecuvânta. Preoții sunt chemați să devină icoana nemijlocită a lucrării și prezenței Domnului în Biserică Sa, căci Mântuitorul S-a întors la Tatăl: „Merg la Tatăl” (Ioan 16, 18). Dar n-a părăsit cu totul oile turmei Sale: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 10). Iată câteva din cuvintele inegalabilului meu dascăl, rămase adânc înrădăcinate în sufletul și mintea mea.

Le-am așternut astăzi pe hârtie, de ziua Sfântului Leon, ca și noi slujitorii Domnului să ne amintim de preocuparea conștiințioasă a fericitului ierarh față de lucrarea sacerdotală la care a fost chemat, conștientizând cât de grea este Preoția, neuitând nicicând răspunsul primit de Sfântul Leon: „Cât despre hirotonii și cele ale Preoției, nu m-a ascultat Preamilostivul. Despre acestea vei răspunde când vei trece din viața aceasta”.

(sursa: doxologia.ro)

Îndreptătorile al Ortodoxiei, învățătorule al drepte cinstiri de Dumnezeu și al curăției și luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte Părinte Leon, înțelepte, cu învățăturile tale pe toți i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

(Troparul Sfântului Ierarh Leon, Episcopul Romei, glasul al 8-lea)

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)
Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697
Voluntari:
*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sârbu, Irina Coman, Valentin Burlacu
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO95 BTRL RONC RT06 6735 6201, Banca Transilvania, CIF: 11198095.

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ Duminică, 18 februarie 2024

08:00 Utrenia, urmată de Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie
17:00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Vineri, 23 februarie 2024

17:00 Taina Sf. Maslu

◆ Sâmbătă, 24 februarie 2024

07:00 Utrenia, urmată de Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie și slujba de pomenire pentru morți.
17:00 Slujba Vecerniei

3,5%
PENTRU
BISERICA TOMA COZMA

Credința în Dumnezeu nu înseamnă: „Eu cred că Dumnezeu există”

Poate ați auzit că sunt persoane care nu frecventează slujbele Bisericii care spun uneori: „eu cred în Dumnezeu... am credința mea”. Poate chiar și noi am mai spus-o mai demult în fața altora că suntem credincioși. Dar oare ce înseamnă să fii credincios?

Uneori rămânem cu falsa impresie că a fi credincios înseamnă să crezi că Dumnezeu există. Dar oare directorul / proprietarul unei firme îi poate considera pe angajații săi credincioși doar pentru că aceștia cred că el, angajatorul lor, există? Ce înseamnă să fii credincios patronului tău, sau directorului tău, șefului tău? Înseamnă să-i fii loial, să-l urmezi în toate, să-i fii alături, să-l ajuți, să ascuți de ordinele și recomandările lui, să-i urmezi planurile...

Eu am lucrat într-o companie mare unde nu l-am văzut niciodată pe proprietar. Am auzit de el, numele lui era pe buzele multora, am citit despre el, dar față-n față nu l-am văzut niciodată. Oare el m-ar fi apreciat ca salariat doar pentru simplul fapt că eu eram ferm convins că el există, sau m-ar fi apreciat pentru ceea ce fac?

Bineînțeles că nu am niciun merit doar pentru că am convingerea că el există și nu este doar un mit. Voi fi apreciat abia atunci când voi ajuta compania cu fapte clare, când voi împlini munca pe care sunt dator s-o împlinesc pentru răsplata pe care o primesc lunar.

La fel este și în Biserica noastră: credința în Dumnezeu nu înseamnă a crede că Dumnezeu există, căci dacă ar fi așa atunci diavolul este unul dintre cei mai mare creștini, el simțind pe pielea lui consecințele existenței lui Dumnezeu, Cel ce l-a pedepsit aruncându-l în cele mai de jos ale iadului. Diavolul crede cu tărie că Dumnezeu există și este foarte inteligent, ca înger primind multe daruri de la Dumnezeu la începutul lumii, doar că le-a folosit în mod greșit.

A fi credincios lui Dumnezeu înseamnă să-I ascuți toate sfaturile, să-I împlinești toate poruncile, să contribui alături de El la ajutorarea celorlalți.

*Claudiu Bălan, sursa: ortodoxiatinerilor.ro
(continuare în numărul viitor)*